

COLIN
DEXTER

CRIME MASTERS

COLIN DEXTER (n. 1930) este una dintre cele mai puternice voci din rândul scriitorilor de romane polițiste din Marea Britanie. A studiat la Cambridge și a lucrat ca profesor până în 1966, când problemele de auz l-au determinat să renunțe la catedră. În 1975 a publicat *Ultima cursă spre Woodstock*, primul dintre cele 13 romane și numeroase povestiri care îl au ca protagonist pe inspectorul Morse. Seria *Inspector Morse* a atras milioane de cititori în lumea întreagă, dar și importante distincții din partea Crime Writers Association: două premii Silver Dagger (1979, 1981), două premii Gold Dagger (1989, 1992) și râvnitul Diamond Dagger, pentru întreaga sa operă (1997). În 2002 a primit titlul de ofițer al Ordinului Imperiului Britanic pentru contribuția adusă literaturii.

Pasiunea lui Dexter pentru cuvintele încrucișate se vedește și în scrierile sale, eroul acestora fiind, la rândul lui, rebusist. Romanele care îl au ca personaj principal pe inspectorul Morse au inspirat un serial de televiziune de succes, difuzat de rețeaua ITV. Asemenea lui Alfred Hitchcock, Colin Dexter a avut scurte apariții în aproape toate cele 33 de episoade ale serialului.

COLIN
DEXTER

**ULTIMA CURSĂ
SPRE WOODSTOCK**

Traducere din limba engleză
de Lorena Lupu

PALADIN

Preludiu

— Hai să mai așteptăm doar *un piculeț* mai mult, te rog, spuse fata care purta pantaloni albastru-închis și o haină ușoară, de vară. Sunt sigură că va veni unul cât se poate de curând.

Și totuși, nu era chiar atât de sigură; pentru a treia oară, se întoarse să examineze orarul ținut în rama lui drept-unghiulară, în dreptul Liniei a Cincea. Dar mintea ei nu colindase niciodată cu prea multă siguranță prin lumea coloanelor și a cifrelor, iar degetul care-și trasa itinerarul orizontal șovăielnic din partea stângă a ramei avea șanse infime să se întâlnească, în punctul corect, cu degetul care cobora într-o linie vag verticală de sus. Fata care stătea în spatele ei își mută nerăbdătoare greutatea de pe un picior pe celălalt și spuse:

— Nu îmi e cla' ce ai tu de gân'.

— Doar un minut. *Doar un minut.*

Se concentrează din nou asupra coloanelor relevante: 4, 4A (nu mai circulă după orele 18:00), 4E, 4X (circulă doar sâmbăta). Azi era miercuri. Asta însemna... Dacă ora două era ora 14:00, asta însemna...

— Ascultă, iubito, tu fă ce te taie capu', da' eu mă pu' la autosto'.

Obiceiuul Sylviei, acela de a omite litere finale, părea insuportabil de neglijent. Pronunțate de Sylvia, anumite cuvinte

se distingeau cu greu de cele mai neclare sunete vocalice, articulate fără cel mai vag indiciu al unei consoane de la sfârșit. Dacă vor deveni vreodată prietene mai apropiate, acesta va fi un lucru pe care va trebui să i-l menționeze.

Cât era acum ceasul? 6:45 după-amiaza. Asta trebuia să fie 18:45. Da. În sfârșit, ajungea undeva.

— Haide. O să ne ia vreunu' imedia', o să vezi. Țsta e lucru' pe care-l vo' jum'ate dintre tipii ăștia: un pi' de fustă.

Într-adevăr, nu avea niciun motiv să pună la îndoială optimismul înviorător al Sylviei. Niciun motociclist îndatoritor nu avea cum să reziste fustei minuscule a acesteia și invitației adorabile a picioarelor de dedesubt.

Pentru un scurt răstimp, cele două fete se opriră în tăcere, într-un armistițiu stânjenit, static.

O femeie de vârstă mijlocie pășea agale spre ele, oprindu-se din când în când și întorcându-și capul să se holbeze la vale, spre lungimea din ce în ce mai întunecoasă a drumului care ducea spre inima orașului Oxford. Se opri la câțiva metri distanță de fete și își puse jos sacoșa de cumpărături.

— Îmi cer scuze, spuse prima fată. Știți când vine următorul autobuz?

— Ar trebui să apară unul în câteva minute, dulceață.

Femeia începu să se holbeze din nou în depărtarea cenușie.

— Se duce la Woodstock?

— Nu, nu cred. Merge doar la Yarnton. Se duce în sat, apoi se întoarce și vine înapoi.

— Aha.

Fata făcu câțiva pași până în mijlocul drumului, își întinse gâtul, apoi se dădu înapoi, căci se apropiau câteva mașini. Pentru că amurgul începuse să alunece spre seară, unii dintre șoferi își aprinseseră deja farurile laterale. În lumina

difuză nu se zărea niciun autobuz, iar ea începuse să se îngrijoreze.

— O să ne descurcă', spuse Sylvia, cu o notă de nerăbdare în voce. O să vezi. Mâine dimineață, o să ne hlizi' de chestia asta.

Încă o mașină. Și încă una. Apoi, din nou, liniștea serii calde de toamnă.

— Ei, bine, tu poți să mai stai, dacă vrei. Eu am șters-o.

Tovarășa Sylviei o urmări din priviri pe aceasta, în timp ce se îndrepta spre sensul giratoriu care ducea spre Woodstock, aflat la vreo 180 de metri în sus pe drum. Nu era un loc rău pentru un autostopist, pentru că acolo încetineau toate mașinile, înainte să intre în intersecția aglomerată a șoselei de centură.

Apoi, luă hotărârea.

— Sylvia, așteaptă!

Ținând o mână înmănușată pe gulerul hainei sale de vară ușoare ca fulgul, o rupse la fugă, urmărind-o, cu un mers stângaci, de om cu platfus.

Femeia de vârstă mijlocie continuă să supravegheze Lina a Cincea. Se gândi câte lucruri se schimbaseră de când fusese ea tânără.

Doamna Mabel Jarman nu avu prea mult de așteptat. Minte ei se jucă vag cu câteva gânduri leneșe, întâmplătoare; nimic important. În curând va fi acasă. După cum urma să-și amintească ceva mai încolo, o putea descrie pe Sylvia destul de bine, cu părul ei lung și blond, cu senzualitatea ei indolentă, provocatoare. Despre cealaltă fată își va aminti prea puține amănunte: o haină deschisă la culoare, pantaloni largi de culoare închisă – de ce culoare, oare? Părul... șaten deschis?

— Vă rog să vă străduiți, doamnă Jarman. Este absolut esențial pentru noi să vă amintiți tot ce puteți...

Ea observase câteva mașini și un camion cu remorcă împovărat cu un număr neverosimil de mare de automobile fără roți, care mergea zguduindu-se. Bărbați? Bărbați fără alți călători? Se va strădui atât de mult să-și reamintească. Da, fuseseră niște bărbați, era sigură de asta. Mai mulți bărbați trecuseră pe lângă ea.

La șapte fără zece minute, o imagine încețoșată, rozalie, prelungă, începu să prindă contur. Ea își ridicase sacoșa, în timp ce autobuzul Corporation roșu parcurgea lent drumul dintre stații, situate la o distanță medie una de alta pe șoseaua cenușie. În scurt timp, aproape că izbutise să descifreze literele mari de tipar, albe, de deasupra cabinei șoferului. Ce scria? Mijise ochii, să vadă mai limpede: WOODSTOCK. Oh, Doamne! Făcuse o greșală, atunci când fata aceea tânără și politicoasă o întrebuse despre următorul autobuz. Probabil că nu avea importanță însă. Nu ajunseseră prea departe. Fie că le luase cineva la autostop, fie că reușiseră să ajungă la următoarea stație, sau chiar la stația de după aceasta.

— De cât timp erau plecate, doamnă Jarman?

Ea făcuse câțiva pași îndărăt din stația de autobuz, iar șoferul care mergea spre Woodstock trecuse recunoscător pe lângă ea. Aproape în același moment, după ce autobuzul depășise linia orizontului, văzuse un altul, la o distanță de numai câteva sute de metri. Acesta trebuia să fie al ei. Autobuzul cu etaj oprise în stație, după ce doamna Jarman ridicase mâna. La șapte și două minute ajunsesese acasă.

Deși era văduvă acum și cei doi copii ai ei crescuseră și erau căsătoriți, casa ei sărăcăcioasă – parte a unui duplex – era,

totuși, adevăratul ei cămin. Singurătatea avea și ea compensațiile ei. Își pregăti o cină consistentă, spală vasele și porni televizorul. Nu era în stare să priceapă în ruptul capului de ce programele erau criticate atât de aspru. Ei, personal, îi plăceau de fapt toate și adeseori își dorea să se fi putut uita la două canale de televiziune deodată. La zece seara urmări sumarul celor mai importante evenimente la știri, apoi stinse televizorul și se băgă în pat. La 10:30 dormea buștean.

Tot la ora 10:30, o tânără fată fu descoperită zăcând într-o curte din Woodstock. Fusese ucisă cu brutalitate.

PARTEA I

În căutarea unei fete

CAPITOLUL ÎNTÂI

Miercuri, 29 septembrie

De la St. Giles, aflat în centrul orașului Oxford, două străzi paralele se îndreaptă spre nord, asemenea dinților unui diapazon. În partea nordică a Oxfordului, fiecare dintre ele trebuie să traverseze mai întâi șoseaua de centură aglomerată din nord, peste care trec în viteză șiruri de motocicliști entuziaști, evitând cu bucurie plăcerile vechiului oraș universitar. Ramura estică duce până la urmă spre orașul Banbury, iar de acolo își continuă parcursul mai degrabă neinteresant spre inima comitatelor centrale industriale; ramura vestică îl duce în curând pe motociclist până la micul oraș Woodstock, aflat la vreo treisprezece kilometri de Oxford, și de acolo, la Stratford-upon-Avon.

Călătoria de la Oxford la Woodstock are un farmec liniștit. Fâșiile laterale ample ale șoselei, acoperite cu iarbă, conferă o senzație agreabilă de spațiu deschis, iar din satul Yarnton, aflat la numai trei kilometri distanță, începe șoseaua cu două benzi, delimitate la mijloc de copaci, măturând în sfârșit traficul din ce în ce mai rapid până dincolo de aeroport, risipind paralizia de mai devreme. Cu vreo opt sute de metri înainte de Woodstock, pe partea stângă, un zid cenușiu de sticlă marchează hotarul de est al terenurilor întinse și frumoase ale Palatului Blenheim, un conac grandios construit de generoasa regină Anne pentru generalul ei minunat, John Churchill, întâiul duce de Marlborough.

Porțile înalte și impunătoare de fier forjat încadrează intrarea principală spre aleea care duce la Palat; pe aici se înghesuie turiștii în timpul sezonului estival, să se plimbe prin splendoarea demnă a sălilor imense, să se oprească în fața tapițeriilor flamande ale lui Malplaquet și ale lui Oudenarde și să viziteze încăperea în care a văzut lumina zilei acel vlăstar de mai târziu al familiei Churchill, marele Sir Winston însuși, care se odihnește acum în cimitirul odinioară liniștit al satului Blandon, aflat în apropiere.

Astăzi, Bleinheim domină vechiul oraș. Dar lucrurile nu au stat dintotdeauna așa. Casele solide, cenușii, care se înșiră de-a lungul străzii principale, au fost martore ale unor timpuri mai îndepărtate și și-ar putea relata poveștile lor străvechi, deși, acum, cele mai multe dintre ele au fost dichisite și transformate în hanuri sau în magazine de cadouri, antichități și suvenire. A existat dintotdeauna, din câte se pare, un număr considerabil de spații de cazare, și multe dintre hotelurile și hanurile îngrămadite în mod agreabil pe străzi se pot lăuda nu doar cu originile străvechi, dar și cu o grămadă de stele pe firmele lor galbene, sclipitoare.

Prințul Negru este situat pe la jumătatea unei străzi laterale de pe partea stângă, cum te îndrepti spre nord. Printre confracții săi nobili din Woodstock nu poate avea pretenții la un pedigree străvechi și pare extrem de neverosimil, o, vai, ca fiul războinic al Regelui Edward al III-lea să fi răs, să fi răcnit, să fi chefuit sau să fi tăvălit femei în oricare dintre încăperile sale. Adevărul fie spus, un director al companiei londoneze care cumpărase casa cea veche, acareturile și tot ce mai era pe acolo cu vreo zece ani în urmă declarase într-un ghid turistic de o autenticitate îndoielnică faptul că prințul se născuse pe undeva prin împrejurimi. Directorul fusese

felicitat cordial de către Consiliul de Administrație pentru această cercetare fabuloasă și de asemenea pentru descoperirea, făcută ulterior, că nobilul prinț nu figurează încă în cartea de telefoane din Woodstock. În acest caz, *Prințul Negru* urma să-i rămână numele. Fiica cea talentată a primului director copiasse dintr-o enciclopedie pentru copii, cu o caligrafie adecvată, în stil antic, o biografie scurtă și oarecum romanțată a prințului războinic, apoi introdusese capodopera finalizată în cuptorul mamei sale la o temperatură de 230 de grade Celsius, lăsând-o timp de jumătate de oră. Manuscrisul care rezultase, care avea o nuanță maronie respectabilă, specifică vechimii, fusese înrămat cu grijă, chiar dacă rama era ieftină, și ocupa acum un loc de onoare, după cum i se cuvenea, pe peretele barului din hotel. Împreună cu insignele facultăților din Oxford, aliniate ordonat și fixate în cuie de-a lungul grinzilor joase, pătate, acesta confera personalitate și clasă încăperii.

În ultimii doi ani și jumătate, Gaye fusese „gazda” care primea oaspeții la *Prințul Negru* – termenul de „barmaniță”, își spusese directorul, era o insultă pentru demnitatea ei. Și avea dreptate. „O halbă din cea mai bună bere amară pe care o ai, păpușă” era o solicitare pe care Gaye trebuia să o satisfacă arareori, iar acum, ea asocia aceste cuvinte cu proletariatul; pe aici se comandau de cele mai multe ori vodcă și lămâie verde, de către tinerii inteligenți, cocktailuri Manhattan, de către turiștii americani și gin cu vermut franțuzesc – și un strop de vermut italian – pentru profesorii universitari din Oxford. Ea prepara astfel de amestecuri, din scânteierea argintie a sticlelor înșiruite tentant îndărătul tejghelei, cu o siguranță de sine antrenată.

Barul însuși, așternut peste tot cu covoare, cu scaune și banchete tapițate într-o nuanță atrăgătoare, portocalie, era

învăluit gingaș de o lumină difuză care genera un efect de clarobscur menit să evoce – se spera – un tablou al lui Rembrandt pe tema nașterii Mântuitorului. Gaye însăși era o față atrăgătoare, cu părul roșcat-castaniu, iar în seara aceasta, miercuri, era îmbrăcată impecabil, într-un costum cu pantaloni negri și o bluză albă cu volănașe. Sclipirea pietrelor prețioase de pe cel de-al doilea și al treilea deget al mâinii ei stângi reprezenta un avertisment blând la adresa curtezanului amator fără haz, și poate – după cum susțineau unii – o invitație calculată la adresa donjuanului profesionist bogat. De fapt, fusese căsătorită, divorțase, iar acum locuia împreună cu un băiat mic și cu o mamă nemulțumită – nu în mod nejustificat – de apucăturile puțin cam promiscue ale unei fiice superbe, care avusese ghinionul să se mărite cu un asemenea „porc nenorocit”. Lui Gaye îi plăcea la fel de mult statutul ei de femeie divorțată ca și slujba ei și avea de gând să le păstreze cât mai mult pe amândouă.

Miercuri fusese o seară îndeajuns de aglomerată, ca de obicei, și se resimți o oarecare ușurare în vocea ei atunci când, la 10.25 seara, anunță politicos, dar ferm, ultima comandă. Un bărbat tânăr, așezat pe un taburet înalt, în colțul din interior al barului, își împinse în față paharul de whisky.

— La fel ca și până acum.

Gaye aruncă o privire sarcastică în ochii lui șovăielnici, dar nu spuse nimic. Împinse paharul clientului ei sub o sticlă de whisky din apropiere, apoi îl așeză pe tejghea, întinzându-și mâna dreaptă și înregistrând automat suma încasată cu stânga. Tânărul era vizibil beat. Se scotoci încet – fără rezultate – prin buzunare până să nimerească suma corespunzătoare, iar după ce luă o înghițitură din băutura lui, coborî cu prudență de pe scaun, măsură ușa cu o privire

nesigură și pași spre ea într-o linie îndeajuns de dreaptă, în măsura în care-i permiteau circumstanțele.

Vechea curte, unde odinioară tropăiau caii peste dalele de piatră șlefuită, avea ieșire la stradă printr-o arcadă îngustă și se dovedise a fi o posesiune neprețuită pentru *Prințul Negru*. O sumedenie de amenzi pentru încălcarea liniilor galbene simple și duble care limitau chiar și cele mai neprietenești și mai inaccesibile fâșii de șosea alimentaseră un respect reticent față de lege; orice local care oferea „PARCARE NUMAI PENTRU CLIENȚI. MAȘINILE SUNT LĂSATE AICI PE RISCUL PROPRIETARILOR” beneficia de un avantaj în afaceri, evident. În această seară, ca de obicei, curtea era ticșită până la refuz de inevitabilele mașini Volvo și Rover. O lampă de deasupra arcadei desena un petic de lumină slabă la intrarea în curte; restul zăcea într-o umbră întunecată. Tânărul porni, împleticindu-se, spre cel mai lăturalnic colț al acestei curți; aproape că ajunsese acolo, când întrezări nesigur ceva pe după mașina cea mai îndepărtată. Se uită mai atent și bâjbâi până acolo, în liniște. Apoi, groaza i se strecură până în ceafă și, sprijinit de ușa zăvorâtă a grajdului, fu cuprins de o greață bruscă și violentă.